

Špínou života nejsou ani tolik zločinci
jako nedobří lidé v mezích zákona.

/Ludvík Vaculík/

číslo 26
podzim 1993

DOBRY DEN!

Čtvrtletník Čs.sdružení v Kitcheneru

Na vlnách nostalgie i obav

Lhruba před pětadvaceti lety, tedy před celou jednou čtvrtí tohoto dramatického století, zaplavil nenadále český a slovenský duch kanadská města. V důsledku barbarského přepadu našeho státu Sověty v srpnu 1968 a díky okamžité kanadské pomoci uprchlíkům, se to všude v letištních halách, na chodbách Manpower úradů či třídách s výukou angličtiny, hemžilo našimi lidmi.

Objevili jsme tenkrát úplně nový svět, zažívali jsme na vlastní kůži první doteky pocitů svobody, širošířé volnosti a hřejivé radosti ze skutečnosti, že jsme se vymknuli moci komunistických domovnic. Doma byl sice ještě mužem č.1 Alexander Dubček, člověk celostátní důvěry, ale za rohem už číhal na své ambice jeden z největších spratků společných česko-slovenských dějin Gustáv Husák a otázka naplnění jeho machiavellistických cílů byla jen otázkou krátkého času...Ne všechno se nám v Kanadě tenkrát líbilo. K leccemu jsme byli kritičtí, šokovala nás na příklad ošklivá „downtownová“ architektura starých dřevěných baráků, ale celkově jsme chápali tuto zemi jako oázu plnou předností...

Jaká vlastně byla tato země do které jsme tenkrát přišli? Byla úplně jiná než dnes. Byla to v první řadě země anglosaská, ve své mírné většině protestantská, ale veskrze křesťanská. Byla duchovním, ale i materiálním produktem staré Evropy a její tradice. Lidé okolo nás byli stejné rasy i stejné kultury jako byla naše, takže jsme se cítili hned jako doma. Vysoko nad hlavou nám na nebi plály ty samé hvězdy

jako ve vlasti a vzdor komunistické propagandě o zvláštnosti Západu, jsme se cítili všude bezpečni. Potkat člověka jiné rasy nežli bílé byl skoro exotický zážitek, výjma čínské čtvrti v Torontě, která už tenkrát byla zajímavým koloritem města. V Kitcheneru vládl vzorný pořádek, všude bylo čisto, bylo to město německých usadlíků, což nám nabízelo výhody v podobě potravinářských obchodů nabízejících „náš“ vonící chleba a pečivo, ale také uzeniny, sýry/na př.slavné olo-moucké/, čokoládu i uzenáče, zavináče či škvarky a husí sád-lo. Dnešní vládnoucí supermarket Zehr's se krčil v několika malých krámcích, první z nich byl v provozu na Highland Road blízko Stirling Avenue, dnes je tam vietnamský Short stop. V Dutch Boy na King Street, v místech dnešní nové radnice se také dalo příjemně nakupovat, za 25 centů vám krabice a pytle s nákupem dovezli až ke dveřím vašeho obydlí. A nikdy se nic neztratilo... Německých krámů bylo hned několik, dnes zůstal jediný Fiedler na Kingu, a i ten je rekonstruovaný, větší. Naproti přes ulici byl Huber, kde mezi krásnými uze-ninami vládla krásná plnoštíhlá řeznice špásovného úsměvu, jako vystřižená z Hrabalových povídek. A za rohem na Freder-ic St. to z krámu pana Bergmanna vonělo kyselým zelím, v rohu krámu měl totiž zřízenou jídelnu, kde se servírovala vedle vuřtů i pečená husa či vepřová pečeně...Ale nejlepší Kaiserspeck měl ve Waterloo Bittner, ale jeho zboží bylo poněkud dražší. Jinak všude vládla neuvěřitelná ochota, la-skavost a v neposlední řadě také láce. Průměrný dělnický plat byl okolo sta dolarů týdně. Rodinný balík kotlet přišel podle váhy tak na 1.50, kuře na dolar, hovězí mleté na 80 centů za kilo, krabička olejovek na 10 centů, obrovská skle-nice instantní kávy na 85 centů, okurky ze Znojma dovážené tenkrát Koospolem stály 48 centů, basa piva byla za 4.95 a kartón cigaret za 4.39. Evropskýma očima nevídaný, ojetý osmiválcový bourák vás přišel na 600 dolarů a jeho obrovskou nádrž jste natankovali hravě v ceně 39 centů za imperiální galón./Přes 4 litry/. Japonské automobily nebyly vidět a kousíček nad křižovatkou King a Ottawa jste si mohli koupit nový motocykl.Byl tam dealer s našimi stroji JAWA...

Kanada se nám zdála být posledním rájem na Zeměkouli. Dala nám hodně, ale nemyslím, že by jsme zůstali velkými dlužníky. My jsme dali této zemi svoje nejlepší léta, pra-covní úsilí i elán. Dali jsme jí svoje děti... Podobně, jako předcházející vlny emigrantů a přistěhovalců jsme pomáhali udržovat i rozvíjet zdejší prosperitu...

Mnoho se změnilo za těch dvacet pět let. Jako kdyby tato po generace budovaná anglosaská civilisace začala někomu vadit a s našim přispěním vybudovaný standart překážet. Kanada se stala cílem zemí Třetího světa, zejména Afriky, zemí naprosto odlišných kultur, zvyků i nároků. Jen si

všimněte jak mizí o vánočních svátcích křesťanské symboly z našeho okolí! Je to pochopitelné, protože všude převládají už jiné tradice a jiná náboženství zejména z Ázie a Afriky a Islámu či Hinduismu nebo Buddhismu jsou naše svátky egál. S tím bychom se ještě dokázali vyrovnat a tolerovat to, ale spolu s novými přistěhovalci přichází i jiná stupnice lidských hodnot, drogy, kriminalita, nechť k tvůrčí práci. Předpokládaným mícháním ras jakoby kdosi z Kanady udělal experimentální laboratoř ze které vyjde prototyp nového člověka, člověka 21.století. Bez vlastní kultury a tradice, ale se všemi znaky degenerovaného spotřebitele, potažmo i buzeranta...

Dávno už vyvětrala vůně zeli páně Bergmannova krámku. Však tam na tom místě dnes stojí obrovský barák nějaké pojišťovny a pan Bergmann sám už dávno překročil práh věčnosti. Jiné vůně exotických koření dnes vanou městem Kitchenerem. Na ulicích už není bezpečno. A odněkud z nitra se ozývá ustrašená otázka kterou její omšelost a zvětralost už dávno změnila v kliše, ale jejíž platnost nemůžeme popřít ani dnes:

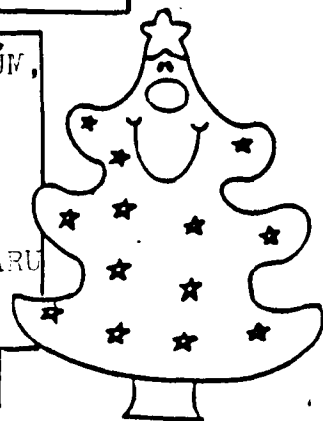
Quo vadis ?

Naše kronika

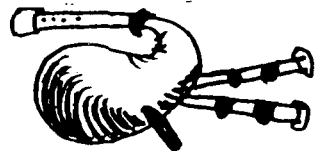
VŠEM NAŠIM ČLENŮM, PŘÍZNIVCŮM,
ČTENÁŘŮM, ČECHŮM I SLOVÁKŮM,
PŘEJEME PŘÍJENNÉ PROŽITÍ
VÁNOČNÍCH SVÁTKŮ A HODNÉ ZDARU
V NOVÉM ROCE 1994 !

Výbor odbočky ČSK v K-W

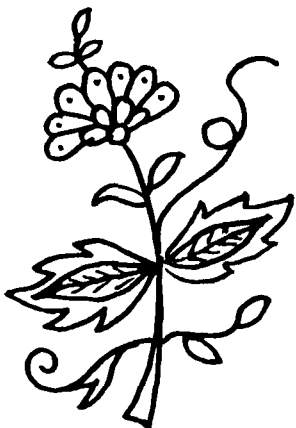

Dnes:
vánoční
bonus
věrným
čtenářům;
16 stran!

1. srpna jsme v St. Jacobs byli svědky nevšedního koncertu studentského folklórního souboru KARMÍNA z Prahy. S profesionální virtuositou nám mladí umělci, jejichž věkový průměr nepřekročil 18 let, přiblížili vývoj české lidové hudby, jak nám jí zachovaly kolekce K.J. Erbena, Otakara Hostinského i dalších sběratelů. Soubor za vedení Víroslava Sekáče a za použití původních lidových nástrojů jako jsou dudy, loutna, citera, pastýřské trouby, fanfrnoch, valcha, vozembouch a jiné, předvedl písně milostné, svatební, žertovné i baladické a uvedl posluchače do teplé a důvěrně známé atmosféry domova.

V září vystavovala v kitchenerské Homer Watson Gallery svoje práce Paula Mitasová - Zoubková. Ve výtvarném projevu s použitím quilting techniky kombinované s malováním na látce a vyšíváním se nám představila nevšední umělkyně s nevšedním uměním inspirovaným českými a moravskými motivy. 26. září svoje dílo přiblížila kanadským návštěvníkům /čeští tam jaksí moc nebyli/ v zajímavé přednášce s diapositivy, ve které mimo jiné hovořila i o české povaze, pověstech, folklóru, historii i smyslu pro humor. Z každého slova, každé věty byl cítit velmi vřelý vztah umělkyně k zemi svých předků. Paula Mitas - Zoubek se totiž narodila už v kanadské Batavě, nicméně její češtinu i národní cítění by jí mohl závidět i leckterý nedávno příchozí...

1. října navštívila opět naše město hvězda české pop music Eva Pilarová. V upraveném a nově doplněném programu, kde pochopitelně nechyběly její semaforové evergreeny a kde zaujaly i česky otextované klenoty klasických skladatelů Mozarta, Beethovena či Verdiho. Nezbývá než říci, že Eva Pilarová je stále miláčkem českého publika na jehož věrnost se může spolehnout. A že jí vždy rádi mezi sebou uvidíme.

21. října nám pan Vladimír Lukeš předvedl svůj pořad s diapositivy o jeho toulkách Mexikem. Škoda, že útulný sálek na University of Waterloo nebyl více zaplněn zájemci, protože svými obrázky i jejich výběrem se pan Lukeš představil jako výborný fotograf se smyslem pro zajímavost námětu.

Potěšující byl obrovský zájem našich čtenářů o společný zájezd na Dvořákovu Rusalku do New Yorku. Hravě bychom zaplnili autokar, ale nevhodné termíny představení uprostřed týdne nám nedovolily zájezd realizovat.

České Nové divadlo v Torontě uvádí 25. a 26. února 1994 komedii „Pension pro svobodné pány“ a 29. a 30. dubna hru „Povečeříme v posteli“. Na obě představení plánujeme najmout autobus. Máte-li zájem vidět dobrá představení, pobavit se a ztrávit příjemný den v české společnosti volejte: 884-1107 /Marie/, 578-5970 /Hanka/, 746-8928 /Jitka/ a v Guelphu 821-7996 /Jana/.

27. listopadu v St. Jacobs pořádáme pro naše české a slovenské děti tradiční Mikulášskou nadílku. Nenechte si ujít tuto naši líbeznou předvánoční tradici! začátek je ve 13.00 hodin.

S setkání s našimi dříve narozenými členy se koná v neděli 12. prosince ve 13.30 hodin. Čas utíká jako voda a my se opět těšíme na známé a milé tváře v útulném prostředí St. Jacobské haly! Přijďte v co nejhojnější počtu!

Pokud máte chuť protáhnout si tělo, přijďte do Forest Hill Public school na 255 Westmount Ave.E! Každé pondělí od 20.00 hodin zde cvičí naše sokolky, které vás ve svém středu rády uvítají!

Děkujeme všem, kteří nám odevzdali svoje účtenky od fy. Zehr's a prosíme o laskavé pokračování. Naše odbočka Čs. sdružení je zhodnotí v nejrůznějších akcích pro naše krajan-y v Kitcheneru a okolí! Odevzdávejte je prosím komukoliv z výboru odbočky nebo přímo paní Marii Hanzlíkové - telefon 884-3851. Děkujeme!

Čtvrtletník Dobrý den rozesílá výbor kitchenerské odbočky Československého sdružení zdarma všem Čechům a Slovákům o kterých předpokládá zájem. Jste - li na našem seznamu nedopatřením, dejte nám laskavě vědět a rádi vám časopis i pozvánky na naše akce přestaneme posílat. A naopak, nejste-li v našem pořadači, dejte nám vědět a my vás uvedeme do československé společnosti naší krajské obce. Do tohoto čísla nám na tiskový fond Dobrého dne došly tyto dobrovolné příspěvky: /K 15.10./

Manželé Hanzlíkovi/Toronto/	30.-	M. Nevola	10.-
František Balnár	30.-	E. Slejšková	10.-
Marie Janečková	30.-	M. Svobodová	10.-
manželé Petříkovi	25.-	manželé Kühnovi	10.-
Václav Andelt	25.-	manželé Vlachovi	10.-
Alena Janečková	20.-	Marie Ctiborová	10.-
Jindra Troníčková	20.-	Jiří Slejška	10.-
manželé Mikulášovi	20.-	manželé Ptákoví	10.-
manželé Kosovi	20.-	J. Trojan	10.-
Jiří Shier	20.-	A. Ševčíková	10.-
Markéta Starková	20.-	manželé Zímovi	5.-
Vladimír Lukeš	20.-	Fr. Hurník	5.-
Eva Kratochvílová	20.-	manželé Maršálkovi	5.-
manželé Šeflovi	20.-	Kolman Varády	5.-
manželé Marečkovi	15.-	L. Mucha	3.-
J. Hradecká	14.-	J. Šoustek	3.-

Vaše podpora svědčí o oblibě našeho časopisu i o souhlasu s naší činností a výbor odbočky vám všem za toto uznání srdečně děkuje!

Děkujeme za došlé pozdravy od pana Richarda Hanzlíka z Toronto, dr. Jiřího Bubeníka z Guelphu a manželů Sekaninových z jejich dovolené na Divokém Západě. Potěšily nás řádky pana dr. Bubeníka, který dostával Dobrý den až na daleké Aljašce, když píše: ...Noc jsem se vždy těšil na Váš Dobrý den a po přečtení jsem ho předával mým dvěma českým kamarádům, které jsem ve Fairbanksu našel... O zajímavé zážitky pana Bubeníka z Aljašky se dělíme se čtenáři už v tomto čísle.

Výbor naší odbočky v Kitcheneru zaslal dopis Federálnímu Parlamentu v Ottawě, ve kterém připomněl 25. výročí sovětské okupace naší vlasti i pomoc, které se uprchlíkům z bývalého Československa ze strany kanadské vlády a Parlamentu dostalo...

Výstava výtvarných prací známé české umělkyně

— Marie Gabánkové —

žijící v Torontě se pod názvem

TEMPUS EDAX RERUM - TIME THE DEVOURER OF ALL THINGS

bude konat od 15. listopadu do 12. prosince 1993 v Art Gallery - John Aird Centre na Wilfried Laurier University ve Waterloo 75 University Ave. West, tel. 884-1970.

Naší slavnou krajanuku vřele u nás vítáme!

Gratulujeme

Marie Vejvodová

Vždycky nás potěší úspěch našich krajanů. Ať ve své profesi, ve sportu, umění, nebo v osobním životě. A tak rádi dnes gratulujeme hned třem našim přátelům.

Výtvarnici paní Evu Slejškovou a výtvarníka P. Vinše mnozí znáte. Sklářské řemeslo oba povýšili na umění neskonale dovednosti a krásy. Nedávno jsem viděla jejich práce v novém Museu skla a keramiky ve Waterloo/ roh Erb a Bridgeport St./, kde je prodejní výstava tohoto čarokrásného, křehkého umění. Je tam toho tolik, až přechází zrak a člověk si připadá jako v pohádce. Od šperků a bižuterie po svícný, mísy, hrnečky, džbánky, vázičky, vše od místních umělců. Ale sklo paní Slejškové - dvě číše a silueta obličeje a váza od pana Vinše vám vezmou dech. Umíme si představit obtíže, se kterými se oba umělci museli potýkat, než se jejich díla dostala do této galerie.

Další důvod k radostné gratulaci nám zavedla architektka Lída Dejmková. V náročné soutěži „Urbanistická výstavba“ vyhlášené městem Kitchener, obdržela hned dvě ceny. Za luxusní kondominium na Lancaster St. získala druhou cenu nejenom pro moderní pojetí budovy nepravidelných tvarů s překrásnou úpravou okolí a zahradou na střeše, ale i technickým využitím dešťové vody k splachování toalet i kropení záhonů a trávníků! Druhou cenu, za umístění mezi prvními deseti finalisty, dostala naše krajanka za budovu kostela Nových apoštolů na Lorraine St., která rovněž nešetří osobitými nápady a estetickým půvabem svého řešení.

Ceny byly architektce Lídě Dejmkové odevzdány při příležitosti slavnostního prvního zasedání konšelů v nové kitchenerské radnici 27. září 1993. Zajděte se na obě stavby podívat! Jsou trvalou připomínkou českého podílu a tvůrčí spolupráce na vývoji města Kitcheneru!

OLSEN

RE/OLSEN REALTY LTD. REALTOR

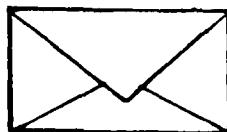
HANA MATYS
Sales Representative

470 Highland Road West
Kitchener, Ont. N2M 3C7
Fax: 742-7954

Bus: 742-1200
Res: 578-5970

**PIŠTE
NÁM!**

Vladimir Bubak
22 Murray Hill Ct.
Kitchener, Ontario
Canada N2E 1N9

Někdo to rád chladné...

Tajuplná země Aljaška! V našich představách spíše ledová pustina než země, kraj opředený trampskou romantikou našeho mládí, kraj vlčího volání a divočiny Jacka Londona i tvrdého života hanáckého náčelníka Eskymáků Jana Welzla, jehož hrob na zlatokopeckém hřbitově v Dawson City na Yukonu je dodnes příležitostně upravován neznámými českými rukama...

Aljašku objevil roku 1648 kozácký plukovník Semon Děsněv. Pod názvem Ruská Amerika patřila Aljaška do carského samoděržaví až do roku 1867, kdy ji car prodal USA za 7,200.000 dolarů. Dodnes najdete stopy ruského osídlení, pravoslavné kostely, jména i názvosloví. /Semisopechnyi, Mikolski, Cernofski a pod./ v této výspě dalekého Severu. Roku 1958 bylo teritorium Alaska přijato do Unie, jako 49. stát USA.

S radostí předkládáme čtenářům zajímavé poznatky ze života v této zemi, jak nám je poutavě napsal pan dr. Jiří Bubeník z Guelphu:

Když jsem před několika lety oznámil svým přátelům že se hodláme přestěhovat na rok na Aljašku, mnozí to přivítali s rozpačitou otázkou: pro Boha proč? Jak jsem již zjistil po více jak dvacetiletém pobytu v Ontáriu, většina domorodců nemá ráda zimu. A to nejen tu ontárijskou variantu s plískanicemi, mrznoucím deštěm a rozmoklým sněhem, ale i zimu s jemným prašanem, nebo zmrzlým sněhem, který příjemně křupe pod nohama za slunečného, ale mrazivého dne. Už léta jsem si představoval žít v zemi s ideálním počasím, kde léto je slunné a teplé a kde v zimě sice mrzne, ale většina dnů je slunečná. Jako profesor na zdejší universitě mám příležitost ztrávit každý sedmý rok na universitě mé volby v tuzemsku či cizozemsku. Tento tak zvaný „sabbatical“ je příležitost vypadnout z věčného kola přednášek, schůzí, termínů a administrace a věnovat se výlučně výzkumu.

Snad ten hlavní důvod proč jsem se rozhodnul odjet na Aljašku byl můj první sabbatical, který jsem ztrávil s rodinou v jižním cípu Texasu, v malém universitním městečku Kingsville. Snad jen někdo, kdo přežil léto na pobřeží Mexického zálivu, kde více jak šest týdnů maximální denní teplota ve stínu stoupá na více než 40 stupňů C a průměrná vlhkost vzduchu je kolem 90%, pochopí proč jsme se rozhodli odjet na Aljašku. Jak jsem se již zmínil v titulu, nepokládám zimu za katastrofální dobu roku a tak představa tuhé zimy a křupavého sněhu nám nenaháněla hrůzu. Podle věrohodných pramenů, zima ve Fairbanksu je sice chladná, ale s nízkou vlhkostí. Sněhu celkem málo a většinou slunečno. Byli jsme informováni, že během podzimu se dny sice rapidně krátí, ale pokud máte pořád co dělat, tak není čas myslet na nedostatek světla. A tak jsme optimisticky naložili minivan vším co je třeba na rok pobytu, napojili za auto náš stárnoucí tent-trailer a vyjeli začátkem července 1992 směrem na severozápad.

Jet autem z Ontária na Aljašku je pořádný kus cesty. Pro ty, co už jednou zkusili zajet si na dovolenou třeba do Britské Kolumbie bych rád poznamenal, že půlka té naší skoro 7 000 km dlouhé cesty byla někde mezi Calgary a Edmontonem. Když vám z jedenácti dnů té transkontinentální ana-baze osm dní leje jako z konve, tak se vám ta cesta zdá ještě delší než ve skutečnosti...

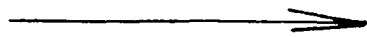
Asi tisíc kilometrů za Edmontonem začíná pravý sever; stromy řídnou a malé osady jsou čím dál tím více od sebe. Poslední větší město na kanadské straně té pověstné silnice „Aljaška - Canada“ je Dawson Creek; odtamtud je to ještě více jak 2 500 kilometrů do Fairbanksu. Příjemným spěstřením cesty byla návštěva parku kolem horkých vřidel v blízkosti řeky Liard. Do koupelí vede prkenný chodník postavený přes močály smrdící sírou a zahalený do páry horké vody. Těsně u pramenů má voda 50 stupňů C a tak ty přírodní Jacuzzi se dají vydržet jen několik minut než se musíte přesunout do chladnějších vod. Těsně za hranicemi Britské Kolumbie jsme přijeli do Watson Lake. Toto město je pověstné sbírkou silničních tabulí /street signs/ většinou pokradených ve všech koutech světa. Prý jich tam mají už více než 5 000. Samozřejmě že jsme tam našli asi

tři z Československa a také jednu, která oznamovala -
Guelph 29 Km. Snad nejhezčí krajina na severu je kolem je-
zera Kluane, kolem kterého se cesta víne nějakých 80 km.
Však si toto jezero také kanadská pošta vybrala jako ob-
rázkový námět na poštovní známku. Silnice je dnes sice
většinou asfaltovaná, ale i těch několik set kilometrů šter-
kového povrchu dá autu zabrat, hlavně když je vrchovatě na-
loženo vším, co může rodina na Aljašce rok potřebovat.
Výfuk našeho auta byl asi jen 10 cm od povrchu vozovky a
tak kdejaké díry / a těch bylo v loňském deštivém létě na
silnici požeňnaně/ hrozily utržením výfuku anebo tlumiče.
Po pravdě řečeno, díry na silnici nebyly největším rizikem
cesty, protože i o nějaké jiné nehody nouze není. My jsme
mělidvě. Obě v blízkosti aljašské hranice. Nejprve jsme se
málem srazili s losí krávou, která vyrazila jako tank, snad
nějakých 50 m před námi, z pokraje lesa. Zastavit rozjeté
auto s přívěsem našeho tent-traileru nebylo možné a vyhnout
se také ne. Jako z udělání jelo v protisměru nákladní auto
a tak jsme měli velké štěstí, že ta „kráva pitomá“ zůsta-
la mezi oběma auty. Netrvalo to snad ani deset minut po té
vzrušující scéně, když jsme uslyšeli ránu, někde vzadu na-
šeho minivanu. Nějaké nákladní auto, které jelo kolem v pro-
tisměru nám rozbilo kamenem zadní sklo, které se roztrášt-
ilo na tisíc kusů. Tak jsme polepili všechno lepícími pás-
kami a druhý den konečně dorazili do Fairbanksu.

Fairbanks má oficiálně 45 000 obyvatel, ale něja-
kých 20 000 lidí bydlí v okolních předměstích, největší z
nich je Severní pól /North Pole/, oblíbená turistická atra-
kce. Vždy kolem Vánoc stovky dobrovolníků odpovídají na do-
pisy a faxy dětí poslané Santa Klausovi z celého kontinentu.
Fairbanksem vedou tři dálnice, které sice umožňují velmi
rychlou dopravu, ale zároveň způsobují nahromadění výfuko-
vých plynů v centru města, které leží jako Praha v kotlině,
mezi kopci. Hlavně v zimě nedostatek cirkulace a nízké te-
ploty vzduchu zde způsobují inverzi a „smog“ podobně jako
vedro a bezvětrí v Los Angeles. Město má velikou universitu,
několik obrovských nákupních středisek a také velmi pěkné
letišťe okrášlené vycpanými zvířaty, sbírkou polárních le-
tadel a uměleckými předměty vyráběnými místními Indiány a
Eskymáky. Tedy letišťe a museum v jedné budově.

Největší změnou během cesty na sever je rychlé krá-
cení noci. Teprve když po noci nezůstala ani stopa jsme si
uvědomili, jak střídání světla a tmy je podstatou naší denní

aktivity. Často jen tělesné vyčerpání nám dalo vědět, že přes to, že sluníčko je ještě daleko nad horizontem, je již skoro půlnoc a tedy čas nechat práce a jít spát. Během krátkého, ale neobyčejně intenzivního léta, lidé, zvířata i květiny prokazují aktivitu, kterou nenajdete v nižších zeměpisných šířkách. Děti i dospělí hrají často baseball, odbíjenou a kopanou daleko přes půlnoc a nárok na spánek byl i u nás podstatně menší než dole v Ontáriu. Protože více jak 80 dní v roce není prakticky tma, je až k neuvěření, jaké výnosy mají místní zahrádkáři. Všechno roste tak třikrát rychleji než tady v Ontáriu a tak zelenina /pěstovaná samozřejmě ze sazeniček ze skleníku/ dozrává během 5 - 6 týdnů. Tolik barevných koberců květin kolem rodinných domků, škol a obchodních center jako ve Fairbanksu, jsme už dlouho neviděli.

Pokračování příště

CARLSBAD
CATERING

Nabízí občerstvení pro všechny příležitosti.

DORTY

ovocné se želatinou nebo šlehačkou
máslové dorty, Pařížské dorty

ZÁKUSKY

zloučkové věnečky, rakvičky

SPECIALITY

ruská vejce, obložené mísy, saláty, šunkové rolky v aspiku,
chlebičky, humrové medajlonky

VOLEJTE 836-4987

Jan a Zuzana Havelkovi, 20 let praxe

Dovoz zdarma

ROZVODOVÉ REMINISCENCE III. Martin Jelinowicz

Proponent:

Referendum už bylo. Byly jím volby. Profederální strany na Slovensku pohořely, absolutní většinu dostaly SNS, KDH a HZDS, které měly v programu rozbití společného státu. Profederální časopis ECHO nikdo nekupoval, na manifestaci za společný stát se sešlo několik set lidí, na demonstraci za samostatné Slovensko přišly tisícové zástupy.

Oponent:

A přesto si nikdo z vedení referendum nepřál. Dva miliony lidí podepsaly petici za společný stát a poslanci to prostě ignorovali. Jaká povýšenost! Přísně vzato pro okamžité odtržení byla jenom SNS a ta snad dostala jenom 10% hlasů. Navíc Klausova strana se rozhodla na Slovensku nekandidovat. Tak jak tam mohla vyhrát?

Proponent:

Kdes to vzal, že Klaus nechtěl na Slovensku kandidovat?

Oponent:

Mladá fronta Dnes, 18. 3. 1991.

Článek byl přetištěn v publikaci Nemám rád katastrofické scénáře, Václav Klaus, vydavatelství Sagit Ostrava 1991 Strana 117 :! Zároveň jsem již několikrát opakoval, že nebudeme na Slovensku provádět volební kampaň!....

Proponent:

Slováci přece nejsou malé děti! Jestliže chtěl Čarnogurský vstoupit v roce 2000 do Evropy samostatně, zatímco Mečiar měl v programu tzv. čistou ústavu, nadřazenost slovenských zákonů nad federálními a vyhlášení svrchovanosti, tak se to rovnalo vyhlášení zániku federace. Za takových podmínek by Federace nemohla fungovat.

Oponent:

Jistěže nemohla. Ale přesto se nikdo neodvážil vypsát referendum. Je přece známo, že odpověď v anketách záleží na tom, jak je položena otázka.

Protagonista:

Připouštím, že lidé kteří volili Mečiara, neměli na mysli úplnou roztržku. Imponoval jim řízný Mečiar více nežli jakýsi program. Ale to je nezbavuje zodpovědnosti. Měli si to přečíst !

Oponent:

A před chvílí jsi říkal, že Slováci nejsou malé děti. Navíc volby lze všelijak manipulovat. Kontrolou televize, tisku a rozhlasu. Vykonáváním nátlaku na pracovištích. Jak můžeme vědět, že se hlasy řádně sčítaly ? Není tomu tak dávno, co kandidáti Národní fronty dostávali 99% odevzdaných hlasů.

Pohled Třetí.

Proponent:

Všechna důležitější rozhodnutí se dělala v Praze. Dokonce i vysokoškolští profesori museli být schváleni Prahou. Češi byli dominantní. Československo bylo český stát..

Oponent:

Mýlíš se příteli ! Československo se rozpadlo ne proto, že Češi byli dominantní, ale proto, že přestali být dominantní. Mnohonárodnostní státy se udržely jenom tehdy, pokud určitá skupina byla schopna prosadit svou dominanci. Ve Švýcarské Konfederaci dominuje německý živel. Švýcarsko je pro svět především německý stát. Více nežli francouzský nebo italský. Úplná rovnoprávnost do všech důsledků znamená rozpad. Každý orchestr musí mít svého dirigenta. Ale přesto dirigent nemusí být despota. Může se s hráči radit, ale nakonec musí rozhodnout. A proč se při dělení států máme zastavit na hranici národností ? Co když někdo začne dělit Slováky na katolíky a protestanty ? Měli by potom být dvě Slovenské republiky ? A co kdyby někdo začal počítat, že 10% procent obyvatelstva trpí srdeční chorobou, zatímco mezi zodpovědnými činiteli jenom 2%. To je přece jasná diskriminace ! Dominance lidí se zdravým srdcem. 5% obyvatel je duševně zaostalých, 51% jsou ženy atd...

Proponent:

To jsou absurdní přirovnání !

Oponent:

Nejsem si tak jist. V létě 1992 vyhlásila městská správa

města Košic nezávislost. Prý se všechno rozhoduje v Bratislavě. Dělení států je následkem ztráty centrální autority. V našem případě zánikem starého režimu, poněmž zbylo vakuum. V malém to zažil každý z nás, když chodil do školy. Pan učitel musí opustit třídu. Klid se změní v chaos. Když se dlouho nevrací, utvoří se nová autorita pod vedením dominantního žáka. Jestliže se najde několik dominantních jedinců, vznikne několik klik, z nichž každá bude mít svého přirozeného vůdce. Ale vždycky bude někdo dominovat, pokud má být zachován pořádek.

Pohled Čtvrtý.

Proponent:

Dělení Československa bylo dohodnuto při jednáních mezi Gorbačevem a Bushem dávno před listopadem 1989. Československo vzniklo z vůle mocností a z jejich vůle také zaniklo. Je těžko uvěřit, že by tak důležité rozhodnutí ve středu Evropy bylo ponecháno na libovůli dvou lokálních politiků, uvážíme-li, že ještě v roce 1968 byl Brežněv ochoten kvůli Československu riskovat 3. světovou válku.

Oponent:

To jsou naprosté nesmysly ! Komunismus se zhroutil a s ním i Sovětský svaz. Pokud se o něčem takovém jednalo, tak to už stejně neplatí, když SSSR už neexistuje.

Proponent:

Nikoliv. Komunismus se nezhroutil. Leninský stát jedné strany a sféry vlivu nepřestaly existovat. Vládnoucí sovětské kruhy odhodily starou komunistickou ideologii a vyměnily za novou, výhodnější. Z dřívějších neomezených správců státního majetku se stali vlastníci, aniž by ztratili svou dřívější moc. Něco vzdáleně podobného se už v historii stalo.

Oponent:

Jako co ?

Proponent:

Říše římská přijala roku 313 ediktem milánským křesťanství. A přesto to ještě zdaleka nebyl její konec. Západořímská říše zanikla až roku 476 a Východořímská dokonce až 1453. Je velmi pravděpodobné, že bývalý pohanský klerus začal vykonávat křesťanské obřady. A tak podobně včerejší leninisté začali mluvit jinou řečí. Tuto radu dával komunistům už ve dvacátých letech Antonio Gramsci - sicilský teoretik marxismu - leninismu.

Oponent:
Jakou radu ?

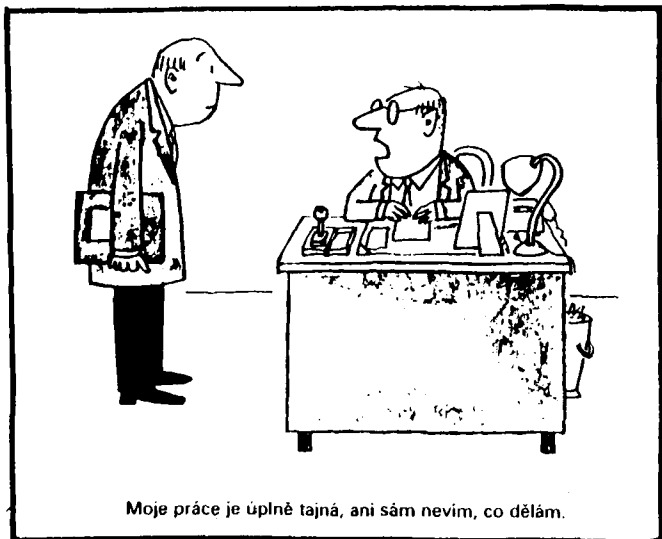
Proponent:
Melišit se ve vnějším projevu od svých protivníků, ale neztrácet přitomze zřetel vlastní cíl, tj. uchvácení moci. To byla v podstatě taktika, kterou chtěl použít Gorbačev, ale asi se mu věci poněkud vymkly z rukou.

Oponent:
Jak se to všechno týká Československa ?

Proponent:
Ano, poněkud jsme odbočili... Jádrem dohody spočívalo v tom, že české země případnou do západní sféry a Slovensko do východní sféry vlivu. Úkolem zvolených zástupců bylo tento úkol provést co nejsnazší a pokud možno pokojnou cestou.

Oponent:
To jsou všechno teorie. Ale můžeš to nějak dokázat ?

Pokračování příště

Nasledující
v něm!